

Mark Blaug:

Economics Through the Looking Glass

Under redaktörskap av J Eatwell, M Milgate och P Newman utkom 1987 *The New Palgrave. A Dictionary of Economics* i fyra volymer på Macmillan (London). *The New Palgrave* har kommit att bli ett standardverk där man snabbt kan få en sammanfattning av ett nationalekonomiskt område. Man blir därför oroad när man läser Mark Blaug's *Economics Through the Looking Glass. The Distorted Perspective of the New Palgrave Dictionary of Economics* (IEA Occasional Paper 78 1988, 49 s).

Mark Blaug, välkänd för sina vetenskapsteoretiska och doktrin- och personhistoriska arbeten, levererar efter en genomläsning från pärm till pärm en mycket kritisk salva. Blaug's utgångspunkt är att de tre redaktörerna inte är hämtade från nationalekonomins mittfält, dvs den dominerande och i mycket vid mening definierade neoklassiska doktrinen. De är istället anhängare av den italienske ekonomen Piero Sraffa. Detta behöver naturligtvis i sig inte utgöra allvarlig kritik, men Blaug hävdar att redaktörerna har låtit innehålllet avspegla egna ståndpunkter. Istället för att vara ett ekonomisk lexikon har *The New Palgrave* blivit ett lexikon för marxistisk och sraffaiansk teori. När Macmillan nu börjat ge ut artiklarna från *The New Palgrave* i tematiska böcker i pocketformat är det notabelt att en av dessa är på temat marxistisk teori. Jämförelsevis kan nämnas att andra volymer

är på teman som kapitalteori, socialpolitik samt nyttoteori och risk; alltså snarare avgränsade efter forskningsobjekt än den normativa grunden för teorin.

Blaug's kritik bygger mer specifikt på att varje artikel i sig själv inte är balanserad. Istället har redaktörerna sökt balansera olika artiklar mot varandra. Blaug hävdar att man inte varit riktig ärlig med korsreferenser, varför slutresultatet är förvirrat. *The New Palgrave* ger inte bara en skev bild av den dominerande ortodoxin inom nationalekonomin utan också av den spridning och variation som finns inom ämnet. En indikation på tendensen mot sraffaiansk ekonomi är att Piero Sraffa och Karl Marx är citerade oftare än t ex Smith, Walras, Marshall, Keynes, Arrow, Friedman, Samuelson "...and whoever you care to name". Blaug's kritik omfattar även andra punkter. Många gånger hålls formalismen på en nivå som gör det behandlade materialet otillgängligt för de flesta; ofta nervärderas empiriska test av teorier.

Blaug's recension i pamflettform är mycket läsvärd och omfattar förutom den direkta kritiken mot *The New Palgrave* en kort översikt över flera, framför allt metodologiska, problem som nationalekonomiamnet brottas med idag och där redaktörerna lämnat en skev bild: allmän jämvikt eller dynamik, empirins och ekonometrins roll, retorik eller verifikation?

Även om kritiken borde göra de flesta försiktiga finns det, enligt Blaug, en hel del att hämta. Med det stora omfång som *The New Palgrave* har finns det även fulltraffar. Blaug rekommenderar bl a de biografiska artiklarna om Edgeworth, Fisher, Malthus, Marshall, Smith och Walras. Trots sådana rekommendationer, och då snarare till kolleger än till studenter, ryser Blaug vid tanken på att *The New Palgrave* inte kommer att få någon konkurrent på många år.

Fil kand MICHAEL LUNDHOLM
Nationalekonomiska institutionen
Uppsala universitet